

«Φαῦστα»: Δημ. Βερναρδάκη. (Θέατρο «Ἐθνικό».)—Σὲ ὅλα τὰ θεάτρα τοῦ κόσμου ἡ ἐπανάληψη ἑνὸς ἔργου πού ἀφησε ἐποχὴ θεωρεῖται θεατρικὸ γεγονός ὅσο καὶ ἡ πρώτη παράσταση νέου ἔργου. Καὶ ὄχι χωρὶς λόγο. Στὴν ἐπανάληψή του τὸ παλαιὸ ἔργο παρουσιάζεται νέο. Ἐρμηνεύεται, σκηνοθετεῖται καὶ σκηνογραφεῖται μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς. Τέλος πάντων γίνεται μιὰ δολόκληρη ἐργασία, μιὰ δολόκληρη κίνηση γύρω ἀπὸ τὸ ἔργο πού ξαναπαίζεται. Πρόσφατο παράδειγμα ἡ ἐπανάληψη τοῦ «Σαντεκλαίρ» τοῦ Ροστάν, πού ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πλήθος συζητήσεις καὶ συμπεράσματα.

Στὰ θεατρά μας οἶτε ἰδέα ἀπὸ τέτοιου εἶδους ἐπανάληψεις. Τὰ παλιὰ ἔργα ξαναπαίζονται γιὰ νὰ γελοιοποιηθοῦν ἢ νὰ παρερμηνευθοῦν τόσο, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνουν οἱ νεώτεροι πῶς πέτυχαν καὶ ἀφησαν ἐποχὴ τὰ ἔργα αὐτά. Ἡ «Φαῦστα» τοῦ Βερναρδάκη δὲν εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ ἔργα πού μπόρεσαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ χρόνο χωρὶς ἀπώλειες. Καὶ μὲ τὸ πιὸ ἄγριο καὶ ἐμπνευσμένο ἀνέβασμα ἂν παροισιαθεῖ σήμερα ἡ «Φαῦστα», δὲν θὰ μπορέσει νὰ δικαιολογήσει τὴ φήμη της. Θὰ δώσει μόνο δείγματα τῆς ἐποχῆς τῆς, μιᾶς ἐποχῆς μὲ καλλιτεχνικὰ ἰδανικὰ καὶ ἀπαιτήσεις πού βλέπουν οἱ σημερινοὶ καὶ θλιβόνται.

Ἄλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀνεβίστηκε ἡ «Φαῦστα» στὶς ἀρχὲς τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ὑπάρχει μεγάλη διαφορά, πού δείχνει πόσο λίγο σεβόμεσθε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν ἐργασία τῶν ἄλλων. «Ἡ Φαῦστα» ἀνεβίστηκε μὲ τὰ παλιὰ σκηνικά τοῦ «Βασιτικοῦ Θεάτρου», ἀλλὰ παίχτηκε μὲ τὸν πιὸ πρόχειρο τρόπο. Παίχτηκε, γιὰ νὰ παιχτεῖ. Ἡ κ. Ἐφη Ἄγρα ἤθελε νὰ κάμει μιὰ ἐμφάνιση μὲ τὸ ρόλο τῆς «Φαύστας». Καὶ προσπάθησε, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα βέβαια, νὰ μπεῖ στὸ νόημα τοῦ ρόλου καὶ νὰ τὸ ἀποδώσει ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις της. Ἐβλεπες ὅτι προσπάθοῦσε. Ἄλλ' ὅλοι οἱ ἄλλοι γύρω της ἔπαιζαν ἀπλῶς γιὰ νὰ κρατήσουν τοὺς ρόλους των. Δὲν ἔβρισκαν ἐνδιαφέρον στὴν παράσταση; Δὲν ἔπρεπε νὰ παίξουν. Ὁ καλλιτέχνης προσέχει τὶς ἐμφανίσεις του παντοῦ καὶ πάντα. Μπροστὰ σὲ ὁποιοδήποτε ἀχροατήριον καὶ μὲ ὁποιοὺςδὴποτε συνεργάτες.